

Neděle 18.11.2012 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

„Kdykoli tedy jíte tento chléb a pijete tento kalich, zvěstujete smrt Páně, dokud On nepřijde. Kdo by tedy jedl tento chléb a pil kalich Páně nehodně, proviní se proti tělu a krvi Páně. Necht' každý sám sebe zkoumá, než tento chléb jí a z tohoto kalicha pije.“ (1K 11)

Dnes budeme mluvit o *jídle*. Nebude to o nedělním obědě, na který se asi všichni těšíme, ani o nějaké slavnostní hostině, na kterou rádi vzpomínáme...Budeme mluvit o zvláštním jídle, které míváme u nás třetí nedělí v měsíci a kterému říkáme sv. Večeře Páně. Tuto slavnost máme dopoledne, ale přesto o ní mluvíme jako o „večeři“. Je to proto, že je to připomínka Ježíšovy poslední večeře s učedníky, kterou ustanovil Pán jako svátost. Proto se v křesťanské tradici mluví o sv. VP. Slavíme ji pravidelně, ale ne vždy všichni rozumí dobře tomu, co se zde děje. Někteří se jí účastní, ale mají dojem, že jim to nic nedává. Můžeme od této slavnosti něco čekat? Ano, můžeme: ujištění o Božím odpuštění, sílu ke křesťanskému životu a radost z Boží velké lásky.

1. „Kdykoliv tedy jíte...“ - dar sv. Večeře Páně

Ap. Pavel ve svém dopise křesťanskému sboru v Korintu vysvětluje, že sv. Večeře Páně není ani společenská příležitost, ke které mohou křesťané pozvat sousedy a známé, ani dobročinná akce, u které by se nasýtili hladoví. Sv. Večeře Páně je *duchovní* slavností Kristovy církve pro ty, kteří uvěřili v Ježíše Krista a kteří se učí a snaží podle své víry žít.

Když přijde mezi křesťany u sv. VP nevěřící člověk, cítí se většinou nesvůj... Nerozumí tomu, co se tu děje, připadá mu to trochu tajemné. Vypadá to, že zde dospělí hrají nějakou hru, ale tváří se u toho tak vážně, že to nikoho dalšího neláká...Ano, sv. VP je tajemná proto, že se zde odehrává něco mezi nebem a zemí, mezi živým Kristem a Jeho církví...Něco podobného mohou nevěřící lidé prožívat také tehdy, když se křesťané modlí. Je to dobře, že se v Kristově církvi mohou lidé setkávat s takovými projevy víry, které připomínají, že ve víře v Boha jde o zkušenosti, které nás přesahují, které nedokážeme uchopit rozumem. - Ta vážnost u sv. VP pak souvisí s tím, že myslíme na Kristovu smrt. Ovšem i když je smrt smutnou událostí, Kristova smrt přináší odpuštění, záchranu, pokoj a naději, proto u ní nemusíme truchlit, ale můžeme se radovat!!!

Je zajímavé, že ani v prvních křesťanských sborech neměli u sv. VP všichni jasno. Problém byl v tom, že křesťané v Korintu začínali sv. Večeři Páně společným jídlem a pak jedli chléb a podávali si kalich se vzpomínkou na Kristovu smrt. Ke společnému jídlu každý něco přinesl. Jenomže místo, aby se o přinesené jídlo mezi sebou dělili, snědli někteří své zásoby a neohlíželi se vůbec na to, jestli ostatní mají co jíst. Ti chudší přicházeli většinou později z práce a měli málo anebo vůbec nic. Tak se stávalo, že někteří byli u sv. Večeře Páně s plným žaludkem a jiní hladoví. A to nebylo dobré! - Tam, kde měla být vidět jednota církve a bratrská láska, tam se ve společenství věřících projevilo sobectví, nedostatek lásky nebo bezohlednost. Apoštol Pavel ukazuje na to, že sv. VP má být slavností Kristovy lásky. Když u toho láska chybí, je to „nehodně“.

2. „Kdo by tedy jedl tento chléb a pil kalich Páně nehodně...“ – správná příprava

Slavení sv. Večeře Páně je názorným kázáním o Boží lásce a milosti. Když se díváme na chléb a víno sv. VP, má se nám vybavit Ježíšův příběh, Jeho láska k lidem a Jeho zástupná oběť za naše hříchy. Boží láska, které jsme uvěřili, pak mění naše srdce, učí nás odpouštět druhým a milovat je. Jak se to má projevit u sv. VP?

Když jsme pozváni na svatební hostinu anebo na jinou společenskou slavnost, musíme dbát na etiketu, na předepsané oblečení a správné chování. Jinak se znemožníme a třeba nás

vůbec na takovou slavnostní hostinu nepustí. Pro účast na sv. Večeři Páně není sice předepsané oblečení, ale přesto jsou zde stanoveny určité podmínky. Znepokojuje nás to, když slyšíme, že bychom se mohli účastnit slavnosti Kristovy církve „nehodně“. Tato slova se stala „noční můrou“ upřímných křesťanů a nejednoho od účasti na sv. Večeři Páně odradila. Málokdy máme ve svém životě všechno úplně v pořádku, proto křesťané kvůli nevyřešeným věcem někdy ke sv. VP nejdou. Jenže správnější by bylo křivdy, dluhy a napětí řešit, druhému odpustit anebo o odpuštění prosit. Porozumět Boží lásce znamená ji nejen přijmout, ale také se jí nechat proměnit. A tak je každá účast na sv. Večeři Páně novou výzvou k tomu, abychom uvedli svůj život do souladu s Boží láskou. Jak to můžeme udělat? Tak, že vyznáváme Bohu své hříchy a prosíme o odpuštění. Dále tak, že prosíme o odpuštění ty, vůči kterým jsme ublížili. Manželé si navzájem odpouštějí projevy netrpělivosti, tvrdosti nebo lhostejnosti. Dospělé věřící děti prosí o odpuštění své neposlušnosti nebo drzosti své rodiče, rodiče prosí o odpuštění své děti...Bratři a sestry v Kristově církvi nesou pod Kristův kříž neuvážená, tvrdá slova, pomluvy a všechny ostatní křivdy a tam je odkládají. Tímto způsobem se připravujeme na hodné slavení sv. Večeře Páně. Kde je to bez pokání, bez lásky, je to nehodné...

3. „Proto je mezi vámi tolik slabých a nemocných...“ - nemocné tělo církve má Lékaře

Ve vyučování ap. Pavla je zajímavé ještě to, že autor vidí souvislost mezi slavením sv. VP a zdravím křesťanů. Sv. Večeře Páně není *mrtvá tradice* ani *formální obřad*, je to událost, při které jedná Pán Ježíš Kristus. Nemůžeme z toho odvodit přímé tvrzení, že křesťané jsou díky víře v Krista zdraví a dokonalí. Pavel ukazuje na to, že věřící potřebují lék na svou bídu, nouzi a bolesti života. Tím lékem je Ježíš Kristus a společenství s Ním. Také ve sv. Večeři Páně. Ovšem není to „*medicína*“, která účinkuje automaticky. Posiluje a uzdravuje tehdy, když přicházíme ke Kristu s vírou, v pokání, s vděčností a necháváme se Boží přítomností proměňovat. Sv. VP slavíme jako společenství Kristovy církve. To nám připomíná, že patříme k sobě, že tvoříme „*jedno tělo*“. Sounáležitost křesťanů ve sboru se projevuje tím, že se učíme jedni druhé milovat, přijímat, navzájem se povzbuzovat, jedni za druhé se modlit, plakat s plačícími, radovat se s radujícími... Někteří jste to tak v konkrétní situaci už prožili a přijali prostřednictvím sboru posilu, pomoc, povzbuzení. Není to tak vždycky. Společenství Kristovy církve je společenstvím lidí chybných a klesajících. A přece je to prostor, ve kterém svatý Bůh s námi jedná. Společná sv. Večeře Páně je vzácnou příležitostí, kdy obnovujeme svůj osobní život, přijímáme novou posilu ke službě a Ježíš Kristus svým Duchem uzdravuje společenství své církve. Pán Ježíš jedná u sv. VP jako Lékař duše i těla. On má dnes stejnou moc, jakou měl kdysi, když chodil po této zemi....Na Jeho jednání se ovšem potřebujeme vždy znovu připravovat: modlitbou, pokáním a nápravou života. Jinak se může stát, že nám sv. VP nepřinese to, co nám v ní Pán Ježíš Kristus připravil. Náš Pán je také dnes přítomen mezi námi jako živý a mocný Bůh. Přijímejme vděčně Jeho dary a žijme jako společenství Kristovy církve radostně k Jeho cti a chvále!

Bronislav Kaleta